

NOVÁ HVĚZDA MODERNÍHO THRILLERU

TIM WEAVER

ZTRACENÝ

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

Odešel do práce.
A pak beze stopy zmizel.

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

ZTRACENÝ

**KNIHY TIMA WEAVERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

David Raker

Hon na mrtvého
Údolí mrtvých
Ztracený
Není cesty zpět
Bez slitování
Němé oběti
Zlomené srdce

Připravujeme

Muž bez minulosti

TIM WEAVER

ZTRACENÝ

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2012

Translation © Alžběta Lexová, 2018

Cover © Jan Matoška, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-087-1 (pdf)

Pro Lucy

„Rodiče nemohou platit životem za své děti ani děti za své rodiče. Každý zaplatí životem za svůj vlastní hřích.“

– Deuteronomium 24:16

15. června

Healy zaparkoval před sídlištěm a podíval se na ukazatel teploty na displeji v palubovce. Necelých dvacet stupňů. Měl pocit, že je mnohem tepleji. Přestože klimatizaci zapnul už před policejní stanicí a běžela celou cestu, neochladila vůbec nic. Healy si vyhrnul rukávy a rozepnul knoflíček límečku, ale pořád mu bylo vedro. I nyní, uprostřed noci, se v autě držel dusný vzduch.

Povzdechl si a zadíval se na bludiště polorozbořených domů před sebou. Nejnebezpečnější londýnská čtvrť upadla do kómatu. V oknech se nesvítilo, na trávníku si nehrály žádné děti a v uličkách se nepotloukaly gangy. S příjezdem dalších policejních aut se ale všechno změnilo a jakmile světlometry a majáčky ozářily desetipatrová betonová monstra, začal Healy rozeznávat stíny postav, sledující ho zpoza oken a vchodů.

Vystoupil. Nalevo za policejní páskou tábořili reportéři v košilích s krátkým rukávem a letních šatech a tváře se jim leskly vrstvičkou potu. Panoval tam chaos. Novináři se přetlačovali o nejlepší místo, strkali se a vrávorali na kluzké trávě. Hluk. Světla. Volali na něj jménem. V jiném životě by si možná pozornost médií užíval. Někteří poldové si rádi hráli na celebrity. Ale když se Healy zadíval ke vchodu do budovy, temnému a zlověstnému jako rozevřená

tlama, která se ho chystá pozřít, uvědomil si, že to je všechno jen přetvářka. On není žádná celebrita. Stojí na okraji hurikánu a oni se krčí v bezpečí za ním. Pokud se však situace vyostří a začne jít do tuhého, pokud policie nedokáže zatknout pachatele dřív, než si novináři rozbijí stan před dalším místem činu, půjdou po krku jemu a s radostí ho té temnotě předhodí jako obětního beránka.

Přešel přes betonový dvůr ke vchodu a nahlédl dovnitř. Všechno bylo rozbité nebo naprasklé, jako by se budova měla každou chvíli vlastní vahou zřítit. Na podlaze stála vrstvička vody, která odkudsi prosakovala ven, a prokopnuté dveře v chodbě vedoucí k první řadě bytů visely na jednom pantu. Všude se válely odpadky a střepy. Někteří lidé podobné místo v životě nenavštíví – deseti-patrové volání o pomoc. Místo, kde ani nejtemnější noc nedokáže zakrýt zející rány.

U paty schodiště po Healyho pravé ruce stál policista v uniformě s deskami v rukách. Zvedl hlavu a posvítil si na Healyho baterkou. „Dobrý večer, pane.“

„Dobřej.“

„Výtah nefunguje.“

Healy zatěkal pohledem k úřednímu oznámení na dveřích výtahu. Mimo provoz. Na popraskanou zvlhlou zeď vedle někdo sprejem nastříkal obrovskou šipku s nápisem „expres do pekla“.

Healy ukázal policistovi průkaz a vydal se po schodech do třetího patra. Pod podrážkami mu křúpaly střepy rozbitých žárovek, které se nikdo neobtěžoval vyměnit, na chodbách byla tma jako v pytli a ve vzduchu se vznášel pach moči. Na podestě třetího patra narazil na další policisty a členy forenzního týmu, kteří se táhli jako had do bytu číslo 312. Jedna forenzní expertka se k němu otočila od zárubní, z nichž právě snímala vzorky prachu, a vydala se k němu s bílou kombinézou a rukavicemi. „Tohle

byste si měl obléct,“ řekla. „Ačkoli my jsme už stejně nejspíš skončili.“

Healy se navlékl do kombinézy.

V bytě stálo několik lamp, jejichž světlo se rozlévalo až na venkovní chodbu. Krom tichého bzučení generátoru uvnitř panovalo víceméně ticho. Sem tam se ozvalo cvaknutí foťáku. Mumlání. Tlumené zvuky z okolních bytů. Jinak nic.

Healy si zapnul zip kombinézy ke krku a natáhl si kapuci na hlavu. Teprve potom vstoupil do dveří. Vypadalo to tam stejně jako u ostatních obětí. Zchátřalá špinavá díra. V kuchyni, odkud se vstupovalo dál do obývacího pokoje, se na linoleu rýsovala obrovská vlhká skvrna. Healy uvnitř zahlédl vrchní inspektorku Crawovou. Ve dveřích z obýváku do ložnice stál vrchní superintendant Ian Bartholomew a mračil se na postel. Když zaslechl Healyho kroky, otočil se k němu s nakvašeným výrazem ve tváři a pak zpražil pohledem i Crawovou, která se vynořila z kuchyně. „Melanie,“ štěkl, „co mám ksakru říct novinářům?“

Bartholomew ustoupil ode dveří a nechal Healyho nahlédnout dovnitř. Místo činu. Mrňavá ložnice s šatnou, skříň a na židli v rohu malá televize. Koberec byl prošlapaný a tapety na zdech se už odlupovaly. Na polštáři se vršila úhledná hromádka vlasů oběti. Oholil je, stejně jako ostatním, a nechal policii jako vzkaz. V důlku na matraci mělo spočívat tělo.

Jenže právě v tom byl ten problém.

Těla po sobě nenechával.

ČÁST PRVNÍ

12. června

Její kancelář se nacházela v nejvyšším patře čtyřpodlažní budovy z červených cihel, jen kousek od Shaftesbury Avenue. Ostatní patra zabíraly kanceláře jedné reklamky a velké mezinárodní mediální společnosti. Manažery v oblecích na míru před okolním světem chránily skleněné dveře zabezpečené číselným kódem, za kterými ještě postával sekuriták připomínající vyhazovače z nočního klubu. Zbytek ulice působil dost zchátralým dojmem. Dva prázdné obchody, v nichž se podle všeho kdysi nacházelo obuvnictví a starožitnosti, a italská restaurace se zabeđenými okny a cedulí „Nyní zavřeno“ na dveřích. Jediným přeživším byla videopůjčovna, která už ale evidentně mlela z posledního: v liduprázdném krcálku s jedinou policí s DVD a zašlými filmovými plakáty se hádali dva muži.

Byl vlahý červnový večer. Londýn si celý den užíval slunce, třebaže ve vzduchu visel příslib deště. Pro jistotu jsem si s sebou vzal i bundu, ale prozatím jsem na sobě měl jen černou košili, džíny a černé kožené boty, co jsem si přivezl z Itálie. Byly značkové, pořídil jsem si je v Miláně v Galerii Viktora Emanuela II., ale moc často jsem je nenosil, protože si očividně předsevzaly, že než doslouží, rozdrásají mi nohy do krve. Pro ženu, kterou jsem přišel vyzvednout, jsem však byl ochotný tuhle obět podstoupit.

Liz z jednoho z výtahů v hale vystoupila asi o patnáct minut později. Úderem páté se z budovy začali řinout lidé, jenže Liz v kanceláři v nejvyšším patře nejen pracovala, ona ji řídila, a proto obvykle odcházela poslední. Stál jsem ve vchodu zavřeného starožitnictví a ona si mě okamžitě všimla. Usmála se a já zadržel dech. Vypadala krásně: úsměv rozzářil její tmavé oči a podtrhl jemné rysy tváře orámované čokoládově hnědými vlasy, které měla stažené dozadu. Advokátka Elizabeth Feenyová ve městě překypujícím dominantními muži jen kvetla: změřila síly s větší rybou a zvítězila, přetáhla jejich klienty a udržela si je, pod hlavičkou firmy Feeny & Co. sestavila tým vynikajících právníků a vyhrála řadu mediálně sledovaných případů, které jí zajistily zárnou reputaci. Už jen tohle by na mě obvykle udělalo dojem, ale já ji znal mnohem lépe – osm měsíců jsme spolu chodili a ještě déle jsme bydleli v sousedních domech. V bílé halence a černé pouzdrové sukni, která dokonale kopírovala křivky jejího těla, vypadala báječně a profesionálně zároveň. Její největší devízou však byl úsměv – když se na člověka usmála, rázem měl pocit, že je tou nejdůležitější osobou v místnosti, což jí v soudní síni obzvlášť přišlo vhod.

„Pane Rakere,“ pozdravila mě a políbila.

„Elizabeth.“

Něžně mě plácla – nesnášela, když jí někdo říkal celým jménem – a já si ji přitáhl k sobě a políbil ji na temeno. „Jaký jsi měla den?“ zeptal jsem se.

„Jedna schůzka za druhou.“

Chvilí jsme tam jen tak stáli. Pro oba to bylo nové. Já před téměř dvěma a půl lety přišel kvůli rakovině prsu o svou manželku Derryn, s níž jsem strávil skoro čtrnáct let. Liz se vdala v jedenaadvaceti, po půl roce otěhotněla a krátce nato se rozvedla. Dva roky byla na mateřské s malou Katie a pak se vrátila na školu

a dokončila si právnické vzdělání. Od rozvodu žádný vážný vztah neměla.

„Kam jdeme?“ zeptala se.

„Znám jeden super italský podnik.“ Aniž bych přerušil objetí, oba jsem nás otočil čelem k zabedněným oknům restaurace kousek dál po ulici.

Liz mě zatahala za košili. „Moc vtipné, Rakere.“

„Zarezervoval jsem nám stůl v jihoafrické restauraci kousek od Covent Garden. Můžeme se opít jejich ležákem.“

„Jihoafrická restaurace?“

„Jedlas někdy bobotie?“

„Ne, nejedla.“

Zvolna jsme vykročili. „V tom případě máš dneska svůj šťastný den.“

Restaurace se nacházela v úzkém sklepe v jedné z bočních uliček mezi tržnicí Covent Garden a Strandem. V kamenných zdech byly různé výklenky zdobené zarámovanými fotografiemi Jihoafrické republiky. Černobílý snímek nejbližší k nám zachycoval ruské kolo a zábavní park Gold Reef City, rýsující se proti bezmračnému nebi. Když jsem ještě pracoval u novin, strávil jsem v Johannesburgu a jeho okolí poměrně dost času, protože mě tam noviny vyslaly na celých dvanáct měsíců, abych informoval o předvolebním roce a volbách v devadesátém čtvrtém. Tehdy to tam připomínalo spíš válečnou zónu a obyvatelstvo trpělo nekončnou masáží nenávisti a strachu.

Liz nechala volbu na mně, a tak jsem nám objednal dva ležáky Castle, kuře peri-peri jako předkrm a bobotie – kořeněné mleté maso zapečené s vejcem – jako hlavní chod. Během čekání na jídlo mi povyprávěla o svém dni a já jí popsal něco málo z toho svého. Před pár dny jsem uzavřel případ sedmnáctiletého chlapce,

který utekl z domova a ukrýval se kousek od Blackfriars Bridge. Jeho rodiče, manželský pár žijící na sídlišti se sociálními byty v Hackney, mi řekli, že si moje služby mohou dovolit jen na tři dny. Jejich syna jsem našel až za pět, protože jsem tápal naslepo – mladík neměl žádné přátele, skoro s nikým nemluvil a při útěku si vzal doslova jen oblečení, co měl právě na sobě. Mobil, karty i peníze – všechno, co by se dalo alespoň trochu sledovat – nechal doma. Zašel jsem za jeho rodiči a řekl jim, aby mi zaplatili ty tři dny s tím, že zbývající dva doplatí, až to jen trochu půjde. Přestože to byli slušní lidé, věděl jsem, že o nich už neuslyším. Obvykle jsem zadarmo nepracoval, ale ještě těžší pro mě bylo nechat věci neuzavřené.

Když nám přinesli bobotie, přesunul se rozhovor od práce k Lizině dceři a jejímu studijnímu oboru. Katie studovala ekonomii a právě dokončovala poslední rok. Zatím jsem se s ní ještě neseťkal, ale z toho, co mi o ní řekla Liz, a z fotek v Lizině domě jsem mohl poměrně bezpečně prohlásit, že je matčinou živoucí kopíí.

Liz pokračovala ve vyprávění a já objednal další dvě piva. V tu chvíli jsem si všiml, že mě od stolu na opačném konci restaurace sleduje neznámá žena. Jakmile se naše pohledy střetly, rychle sklopila oči do talíře. Chvilí jsem ji pozoroval a čekal, jestli se na mě znovu zadívá, ale zarytě hleděla na steak, do něhož bez zájmu dlobala vidličkou. Obrátil jsem se zpět k Liz. Deset vteřin nato jsem na sobě opět pocítil ženin pohled.

Mohlo jí být tak ke třiceti, na ramenou se jí vlnily rudé vlasy a nos a tváře pokrývala sprška pih. Oplývala jakousi nenápadnou krásou, jako by si ji buď neuvědomovala, nebo pro ni nebyla tak důležitá, aby ji jakkoli podtrhovala. Útlými prsty pravé ruky svírala vidličku, levou si pohrávala se stopkou sklenky s vínem. Měla snubní prstýnek.

„Děje se něco?“

Liz následovala můj pohled k cizince, která mezitím opět ucukla očima. „Ta žena v rohu – znáš ji?“

Liz se znovu ohlédla. „Neřekla bych.“

„Pořád se sem dívá.“

„Ani se jí nedívám,“ řekla Liz s úsměvem. „Jsi pěkný chlap, Rakere. Ne že bych ti chtěla pochlebovat nebo tak.“

Vrátili jsme se k jídlu a konverzaci. Párkrát jsem se zadíval ženiným směrem, ale její pohled jsem už nezachytil. A pak, asi o půl hodiny později, zničehonic zmizela. Zůstala po ní jen prázdná židle, nedojedený steak a nedopitá sklenka vína. Na bílém tácku s účtem leželo několik bankovek.

Žena byla pryč.

2

Těsně před odchodem z restaurace Liz zavolal klient. Zakoulela na mě očima a poodešla do jednoho z výklenků. Mávnutím jsem jí naznačil, že počkám nahoře.

Děšť, který jsem předtím cítil ve vzduchu, opravdu dorazil. Oblékl jsem si bundu a přesunul se pod stříšku vchodu o kousek dál. Na protější straně ulice se ze stanice metra Covent Garden vynořil hlouček lidí – někteří byli vyzbrojeni deštníky a kabáty, ale většina na sobě měla trička s krátkým rukávem, tílka, halenky a letní sukně.

Ve stínech protějších domů kráčela postava a pomalu se blížila. Když procházela kolem hospody, dopadlo na její tvář ostré světlo, a mně náhle došlo, o koho se jedná.

Byla to ta žena z restaurace.

Přeběhla silnici a zastavila se asi dva metry ode mě.

„Pan Raker?“

Výraz v jejích očích jsem důvěrně znal. Ve tvářích svých klientů jsem ho vídal dnes a denně: buď někoho ztratila, nebo měla pocit, že ho co nevidět ztratí.

Mladá tvář se starýma očima, v nichž se zračila každá bolestivá vteřina jejího utrpení. Působila zvláště, jako by uvízla někde uprostřed, ani stará, ani mladá, ani krásná, ani ošklivá. Jen žena, která zažila ztrátu.

„Nezlobte se, že vás takhle přepadám,“ vyhrkla a shrnula si vlasy za uši. Vypadala nervózně a z jejího tichého hlasu číselo napětí. „Jmenuji se Julia. Julia Wrenová.“

„Co pro vás můžu udělat, Julie?“

„Já, ehm...“ Odmlčela se. Sklouzla rukou po popruhu tašky, který se jí táhl úhlopříčně přes hrudník, přitáhla si ji před sebe a otevřela ji. Sáhla dovnitř pro peněženku a vytáhla z ní kousek papíru. Sotva ho rozložila, došlo mi, co na něm je – byl to vytištěný článek. „Četla jsem o vás,“ vysvětlila. „Na internetu.“

Šlo o reportáž BBC s fotkou, na níž jsem vycházel z policejní stanice v doprovodu detektiva, dvou uniformovaných policistů a Liz, která tam vystupovala jako moje právnička. Tři dny před pořízením téhle fotky jsem se vrhl do hnízda zabijáků a málem přišel o život. Přestože od toho případu uplynulo už osmnáct měsíců, stále mi zůstávaly jizvy na těle i na duši.

Tehdy se kolem toho strhl pořádný mediální humbuk. Nikomu jsem neposkytl rozhovor, dokonce ani lidem, s nimiž jsem kdysi pracoval a kteří se mi ozvali a prosili o komentář. Přesto šlo o obrovskou kauzu. Celostátní média o ní zevrubně informovala celý týden, dokud – stejně jako všechny velké kauzy – nakonec nevyšuměla. Pro všechny to už byla dávná historie.

Pro tuhle ženu ale ne.

„Sledujete mě už dlouho, Julie?“

Zavrtěla hlavou. „Ne.“

Věřil jsem jí. V restauraci jsem si jí všiml téměř okamžitě, a ani na ulici se ke mně nesnažila připlížit nenápadně. Kdybych ji měl v patách delší dobu, věděl bych o ní. Sledovat někoho není jen tak – musíte vidět a zároveň nebýt viděn.

„Četla jsem o vás,“ zopakovala a kývla k vytištěnému článku. „Chci říct... To je asi jasné. Četla jsem o tom, co jste udělal, když jste objevil to místo na severu. Jak se vám snažili ublížit.“

Co...“ Zarazila se a sklouzla pohledem k mým zjizveným prstům. „Co vám provedli. A pak jsem našla další článek – z loňska. S tím mužem, kterého zatkla policie. Tím, co unášel ženy. A když jsem to tak četla, napadlo mě, že jste nejspíš jediný, kdo mi dokáže pomoci.“

„Pomoci?“

„Věříte na osud?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne.“

Moje odpověď ji evidentně zaskočila, ale vzpamatovala se poměrně rychle. „Viděla jsem vás s vaší...“ Sjela pohledem ke vchodu do restaurace. „Přítelkyní. Prošel jste kolem mě – muž, o kterém jsem četla na internetu. Říkala jsem si, že to musí být osud. Trošku jsem vám lhala. Já vás totiž sledovala, ale až dnes, poté, co jsem vás uviděla na ulici. Šla jsem za vámi do té restaurace, protože jsem se chtěla ujistit, že jste to opravdu vy. A když mi došlo, že ano, rozhodla jsem se vás oslovit.“

„Co potřebujete, Julie?“

„Chci, abyste našel mého manžela,“ řekla, odmlčela se a promnula si dlaně. Na okamžik se trochu stáhla do stínu. Sklonila hlavu a nahrbila ramena, jako by se chtěla připravit na chvíli, kdy ji odmítnu. „Před šesti měsíci nastoupil na metro ve stanici Gloucester Road. A už z něj nikdy nevystoupil.“

3

O dvacet minut později jsme seděli v kavárně na Long Acre. Liz si vzala moje auto a jela domů, ačkoli očividně přemáhala zvědavost. Chodili jsme spolu už osm měsíců a za tu dobu o mojí práci zjistila dost, aby věděla, že takhle to obvykle neprobíhá. Na první setkání s rodinami jsem se většinou připravil a zjistil si o nich co nejvíce. Jenže Julia Wrenová mě přepadla zčistajasna. Nic jsem o ní nevěděl. Představovala naprostou záhadu.

Objednali jsme si kávu a posadili se k oknu. Oblohu pokrývaly těžké černé mraky a jemný déšť se třpytil odlesky neonových cedulí. Položila článek na stůl a překryla ho rukou s upravenými nehty, jako by se bála, že by ho mohl odfouknout průvan. Moji klienti často cítili současně naději i strach: naději, že tohle je ta chvíle, kdy se jejich milovaní vrátí domů, a strach z toho, že se vrátí v rakvi.

Podívala se na mě a shrnula si pramen rudých vlasů z čela. Nebyl jsem si jistý, jestli se jedná o projev nesmělosti nebo nervozity. „Četla jsem, že jste pracoval jako novinář.“

„V minulém životě.“

„Bavilo vás to?“

„Většinou ano.“

„Asi jste hodně cestoval, že?“

„Projel jsem kus světa, ale nebyl čas si to užít. Spíš jsem se harcoval z místa na místo jako řidič autobusu.“ Usmál jsem se. „Ve válečných zónách.“

„Kde jste byl?“

„Pracoval jsem jako zahraniční korespondent ve Spojených státech, Jihoafrické republice – před volbami a po nich –, v Izraeli a Gaze, Iráku, Afghánistánu.“

„Musel jste ledacos zažít.“

Před očima mi vytanula vzpomínka, jak běžím ulicí jihoafrického města, kolem hlavy mi létají kulky, na silnici leží mrtvá těla, podél obrubníků se valí potůčky krve, ve vzduchu se vznášá prach z trosek a v uších mi zní výkřiky bolesti. „Rozhodně jsem získal cennou lekci a zjistil, čeho jsou lidé schopní.“

Odmlčela se a zakývala hlavou ze strany na stranu, jako by zvažovala další otázku. Věděl jsem, co bude následovat. „Odešel jste kvůli manželce?“

„Ano.“ Nijak jsem to nerozváděl. „Co kdybyste mi raději pověděla o manželovi?“

Přikývla a vytáhla z kabelky fotografii. „Tohle je Sam.“

Mladý muž, ke třicítce, s jasnými modrými očima, světlými vlasy a nosem, který se zdál být pro jeho tvář příliš velký. Vypadal zvláště, ale rozhodně na něm bylo cosi atraktivního. Na snímku stál před nějakým domem a na sobě měl černý oblek s červenou kravatou. Típoval jsem mu tak metr pětasedmdesát a zdálo se, že je trochu pohublý. Měl propadlé tváře a oblek mu neseděl. V duchu jsem si poznamenal, abych se jí na to později zeptal: lidé bývali pohublí buď kvůli nemoci, nevhodné stravě – nebo stresu.

„Jak stará ta fotografie je?“

„Šest měsíců. Je z desátého prosince.“

Přitáhl jsem si snímek blíž k očím a za jedním z oken domu rozeznal obrys vánočního stromku. „A jak dlouho poté zmizel?“

„O šest dní později.“ Odmlčela se. „Šestnáctého.“

V Británii se každoročně ztratí víc než čtvrt milionu lidí. Dvě třetiny z toho tvoří nezletilí pubertáči a druhou nejpočetnější skupinou jsou muži mezi čtyřicetimi a třiceti lety. Sam Wren do statistik dokonale zapadal. Mladí muži často mizí z předvídatelných důvodů – vztahy, finanční problémy, závislost na alkoholu, duševní choroby –, ale průběh vyšetřování už tak jasný nebývá. Mnoho z nich rodiny začnou pohřešovat až dlouho po zmizení, tehdy už je však téměř nemožné zachytit stopu. Ale ani v ideálním případě, kdy policie zahájí pátrání den dva poté, co se po nich slehla zem, nejsou jejich případy snadné. Většinou se totiž jedná o předem promyšlené útěky – dotyční vědí, jak chtějí zmizet, a mají i představu o tom, jak zahladit stopy. Sam byl neznámý šest měsíců a při pohledu na jeho tvář jsem si říkal, jestli už v ten moment, když se usmíval do objektivu, neměl připravený plán útěku.

„Popište mi den, kdy zmizel,“ pobídl jsem ji.

Příkývla, ale nic neřekla. Tohle byl začátek, zlom, rozcestí. Musela naslepo vykročit vpřed, aniž by věděla, jestli na konci té cesty bude mít manžela zpět doma, nebo bude stát v márnici nad jeho tělem.

„Vyzrazil o něco dřív,“ spustila tiše. „Obvykle odcházel kolem půl osmé, tentokrát ale šel už v sedm, nebo deset minut po sedmé.“

„Řekl proč?“

„Tvrdil, že ho čeká spousta práce. Na tom nebylo nic divného – když toho měl hodně, často chodíval do práce dřív.“

„Čím se živil?“

„Pracoval jako poradce v investiční firmě v centru. Radil lidem, do čeho by měli vložit peníze – akcie, podíly a tak.“

„Jak se ta firma jmenuje?“

„Investment International. Používají zkratku I2. Vznikla teprve před pár lety a založil ji chlapík, se kterým Sam kdysi pracoval v J.P. Morgan. Znali se už z vysoké. Sam šel na absolventskou praxi do HSBC, ale nelíbilo se mu tam, a tak mu jeho kamarád pomohl k JPM a pak si ho přetáhl do I2.“

„Dařilo se jim?“

Neklidně si poposedla. „Nijak zvlášť. Je to malá společnost a finanční krize je dost zasáhla. Na konci roku 2010 Samovi zmrazili plat a zrušili bonusy.“

„Přesto ho práce bavila?“

„Bylo to trochu stresující, ale jinak měl podle mě k práci stejný vztah jako většina z nás. Občas přišel domů a tvrdil, že má všeho po krk, a den nato – když to šlo dobře – mluvil úplně jinak. Po pravdě jsem se tím nezabývala. Všichni máme dobré a špatné dny.“

Znovu jsem pohlédl na Samovu fotku: hubené, propadlé rysy, plandající oblek a jakási uštvanost v očích. *Možná zažil víc dní špatných než dobrých.*

„Takže v den, kdy zmizel, se nechoval nijak neobvykle?“

„Ne. A pokud ano, nevšimla jsem si toho.“

„Mezi vámi dvěma bylo všechno v pořádku?“

„Ano,“ odpověděla a zatékala očima k oknu a pak zpět na mě. Nic dalšího nedodala a sledovala mě, jako by čekala, že změním téma a posunu se v rozhovoru dál. Všiml jsem si napětí v její tváři; čelist měla staženou a tvrdou – mírně zatínala zuby.

Zalhala jste mi?

Nenaléhal jsem na ni a rozhodl se k tomu vrátit později, až budu mít lepší představu, co je Julia zač a proč by se mohla chtít mojí otázce vyhnout.

„Kde bydlíte?“

„Necelý kilometr od stanice metra Gloucester Road,“ řekla. „Koupili jsme si tam nově zrekonstruovaný domek, asi před pěti lety. Tehdy Sam ještě dostával bonusy.“

„A vy tam pořád žijete?“

„Ano.“ Tvářila se však sklíčeně, jako by se jí už nechtělo dál zůstat v domě, který si spolu pořídili. „Pracovala jsem jako provozní v bistro v Covent Garden, takže většinou – pokud nebyl moc zavalený prací – jsme na metro chodívali spolu.“

„Už tam nepracujete?“

„Loni v březnu mě propustili pro nadbytečnost.“ Odmlčela se a pak jí pomalu do tváří začala stoupat červeň – očividně si moji otázku vyložila špatně. „O svůj plat se nebojte, já peníze mám. Našla jsem si jinou práci, v restauraci v Bayswateru. A zbyly mi i naše úspory – železná zásoba na horší časy. Předpokládám, že tohle jsou ty ‚horší časy‘.“

„Neptal jsem se kvůli penězům,“ řekl jsem, ale ona jen přikývla. „Jak dlouho jste byla nezaměstnaná?“

„Skoro jedenáct měsíců.“

„Takže jste začala pracovat někdy na začátku letošního roku – kolem ledna?“

„Šestnáctého ledna.“

Jedenatřicet dní po manželově zmizení. Na chvíli mě napadlo, jaké to pro ni asi muselo být – začínat novou kariéru a životní cestu v momentě, kdy se nejpodstatnější část jejího předchozího života právě vypařila.

„Jak jste na tom byli finančně během těch jedenácti měsíců, co jste neměla práci?“

Pokrčila rameny. „Díky Samovým bonusům jsme koupili ten dům, ale pořád jsme měli na krku obří hypotéku, dokonce i na londýnské standardy. Najednou jsme se ocitli v situaci, kdy mu zmrazili plat, nenosil domů nic navíc a já nepřispívala nijak.

Bez večerí v restauraci, nového oblečení a víkendových výletů se obědte, ale bez střechy nad hlavou ne. Nejvíc nás děsila ta hypotéka.“

„Co teď?“

Zamračila se. „Jak to myslíte?“

„Zvládáte ji platit, když jste sama?“

„Sam si s sebou nevezl žádné peníze a ani od svého zmizení žádné nevybral, takže mám pořád tu naši železnou zásobu, která mě udrží nad vodou ještě tři čtyři měsíce.“

„A pak?“

Nevesele se usmála. „No, asi se budu modlit, abyste ho našel.“

Jestli se utěšovala nadějí, že nalezení manžela vyřeší všechny jejich problémy, čekalo ji zklamání. Pokud měl k útěku důvod, pak se dobrovolně odstříhl od jejich manželství, své práce i života. Na něco takového neexistoval instantní lék. Jestli ho najdu – jestli je vůbec ještě naživu –, věci už nikdy nebudou jako dřív.

Změnil jsem téma. „Takže do práce jezdil trasou z Gloucester Road do Westminsteru a tam přesedl na linku Jubilee? Nebo jezdil z Tower Hill nadzemkou?“

„Přestupoval ve Westminsteru.“

„Circle nebo District?“

„Circle.“

„Nikdy to nebral přes District Line?“

„Zřídka.“

„Proč?“

„Jedním z důvodů, proč odešel z HSBC, byla atmosféra – neměl rád chlápky, co tam pracovali. Nedošlo mezi nimi k žádnému zásadnímu konfliktu nebo sporu, jednoduše si nesedli. Víte, jak to chodí – občas někoho potkáte a během minuty dvou je vám jasné, že nejste na stejné vlně.“

Příkývl jsem.

„Proto se začal poohlížet po práci jinde, až nakonec skončil u JPM s kamarádem z vysoké.“ Podívala se na mě a vyčetla nevyřčenou otázku z mojí tváře. *Jasně, ale proč se vyhýbal District Line?* „Tři z nich bydlí ve Wimbledonu,“ dodala.

„Takže jezdívají po District Line.“

„Ano.“

„Ale šance, že by tam na ně narazil, musela být minimální.“

Pokrčila rameny. „Sam si zkrátka zvykl na Circle.“

„Mohli mít podle vás tihle tři něco společného se Samovým zmizením?“

Zavrtěla hlavou, s naprostou jistotou. „Ne. Nešlo o nic vážného. Jen si nerozuměli a trochu Samovi ztrpčovali život.“

Poznačil jsem si to. „Kdy jste nahlásila jeho zmizení?“

„Šestnáctého prosince večer. Nepřišel domů, nezvedal telefon a na záznamníku byla zpráva od jeho nadřízeného, který se ptal, kde Sam je.“

„Do práce vůbec nedorazil?“

„Ne.“

„Šla jste na policii?“

„Ano. Byli dost důkladní. Ptali se na jeho přátele, příbuzné, zdravotní stav, finanční situaci. Přišli i k nám domů. Celé to tam prohledali a odnesli si jeho zubní kartáček kvůli vzorku DNA. Když jsem jim řekla, že Sam nedošel ani do práce, odpověděli, že zkontrolují záznamy z kamer v metru.“

„Našli něco?“

„Ne. Zatelefonovali mi, že si musejí ty záznamy vyžádat od dopravního podniku. Uteklo několik týdnů a já pořád nevěděla nic nového, a tak jsem zavolala tomu policistovi, co to se mnou řešil, a nechala mu vzkaz. Ozval se mi o pár dní později a oznámil mi, že nic nenašli.“

„Vůbec nic?“

„Sam prý vůbec nevystoupil z vlaku.“

„A tomu policistovi to nepřišlo divné?“

Zatvářila se sklíčeně. „Nevím.“

„Jak se jmenuje?“

„Konstábl Westerley. Brian Westerley.“

Na Samově případu očividně nepracovaly žádné velké páky, ale mě to ani nepřekvapovalo: mladý muž mezi dvaceti a třiceti, s dobrou prací a spokojeným manželstvím, žádné tragické dluhy ani mentální porucha. Na první pohled neměl k útěku žádný důvod, což znamenalo, že k jeho nalezení bude zapotřebí více mužů a zdrojů. U jednoho ze svých předchozích případů, pohřešované sedmnáctileté dívky, jsem viděl policii v plném nasazení. Jenže Megan splňovala tři zásadní kritéria: byla to žena, běloška a nezletilá. Samův případ byl jiný, stejně jako okolnosti jeho zmizení. Média mu nevěnovala pozornost, a na policii tudíž nikdo netlačil. Metropolitní svěřila vyšetřování řadovému konstáblovi a nechala vychladnout stopu.

Nad Samovým příběhem se ale vznášel jeden obří otazník: jak přesně může člověk nastoupit do vlaku metra a už z něj nevystoupit? Westerleyho to možná netrápilo natolik, aby se pídil po odpovědi, ale já ji rozhodně získat chtěl.

„Zavolám Westerleymu a uvidím, co mi řekne.“

„Snad vám pomůže.“

O tom pochybuju. Policie neměla ráda, když se jí kolem probíhajícího vyšetřování motal někdo zvenčí, a to dokonce ani u nezajímavých případů, k nimž podle všeho patřil Sam Wren. Detektiv, se kterým jsem během let u novin spolupracoval nejčastěji, míval v počítači složku označenou písmeny „KNT“ – „Kašlu Na To“, a v té končily a hnily všechny „nedůležité“ případy pohřešovaných, feťáků a opakovaně trestaných kriminálních. Nikdy jsem však nepotkal policistu, který by se na případ vykašlal, sotva by mu přistál na stole.

„Má Sam rodinu?“

„Bratra Roberta.“

„Žije v Londýně?“

„Pracuje tady. Ale bydlí v Readingu.“

„Budu potřebovat jeho adresu,“ řekl jsem.

Sáhla do kabelky pro diář. Na dnešek byla připravená; přinejmenším na otázky, jaké jí budu klást. Prolistovala ho, našla příslušnou stránku, vytrhla ji a položila přede mě. Byl to seznam jmen očíslovaný od jedné do patnácti. Nejdůležitější osoby v Samově životě. A každou položku doplňovaly kompletní kontaktní údaje.

„Nikdo další mě nenapadá,“ vysvětlila.

Za všemi jmény následovala kolonka nadepsaná „Vztah k Samovi“. Jeho bratr byl úplně nahoře a pod ním Samovi přátelé a kolegové. „Tohle bude stačit,“ ujistil jsem ji s úsměvem.

„Jestli si ještě na někoho vzpomenu, dám vědět.“

Přeložil jsem papír napůl a schoval si ho. „Taky se budu muset porozhlédnout po domě.“

Přikývla. „Kdykoli se vám to hodí.“

„Zítř?“

„Mám dopolední směnu – doma bych měla být kolem druhé.“

„Fajn, tak se stavím ve tři.“ Nadiktovala mi adresu a já si ji zapsal. „Můžu si to nechat?“ zeptal jsem se a ukázal prstem na Samovu fotografii.

„Ovšem.“

Poděkoval jsem jí kývnutím a přitáhl si snímek k sobě. Domy pohřešovaných jsem v úvodu vyšetřování navštěvoval vždycky, šlo o můj rutinní postup. Snažil jsem se tím nahlédnout do jejich mysli a lépe je pochopit. V Samově případě jsem se ale chtěl porozhlédnout i po nějakých starších fotkách, abych zjistil, jestli byl vždycky tak hubený jako těsně před zmizením.

Ozvalo se tlumené pípnutí mých hodinek. Jedenáct hodin.

„Ještě poslední věc,“ řekl jsem. Děšť venku utichl a spolu s tím se rozhostilo zvláštní ticho. Do okenních tabulek už netukaly kapky a ulice se vylidnila. Julia mě tázavě pozorovala. „Pokud ten případ vezmu, nesmí mezi námi být žádná tajemství.“

Zatékala pohledem ke své kávě a pak zpět ke mně. „Tajemství?“

„Musím vědět o všem, co se mezi vámi odehrálo, dobré i špatné, i o všech potížích, které Sam mohl mít. Nejsem tu od toho, abych vás soudil. Chci najít vašeho muže.“

Dal jsem jí chvílku na přemýšlení, ale nic nedodala.

Jestli mi lhala, bylo jen otázkou času, kdy se ta lež provalí. Vždycky to tak dopadlo. Rodiny většinou lhaly kvůli jakési pomýlené představě, že by pravda mohla ovlivnit moji snahu o vy-pátrání jejich blízkých. Jako by moje práce závisela na tom, jestli byl jejich život dokonalý, nebo ne. Ve skutečnosti však žádný život není dokonalý. Všichni máme tajemství.

Jenže některá leží pohřbená hlouběji než jiná.

4

Doprovodil jsem Julii po Long Acre a sledoval, jak mizí ve vchodu do stanice metra Covent Garden. Ulice se postupně vylidňovaly, provoz utichal a ze stínů se vynořovalo jiné, tišší město. Sáhl jsem do kapsy pro mobil a zalistoval v kontaktech, dokud jsem nenarazil na jméno, které jsem hledal: Ewan Tasker.

„Task“ byl šedesátník, a přestože do důchodu odešel už před několika lety, stále v Metropolitní vypomáhal jako poradce. Předtím pracoval pro Národní kriminální zpravodajskou službu, předchůdkyni Agentury pro závažný organizovaný zločin, takzvané SOCA. Náš vztah se vyvíjel postupně: on se snažil dopadnout vůdce kosovského organizovaného zločinu a dodával mi články, které potřeboval medializovat, a já ho na oplátku využíval jako zdroj i v jiných kauzách. Zpočátku čistě pracovní spojení se časem proměnilo v pevné přátelství, a vzhledem k tomu, že jsem mu v současnosti už nemohl za jeho pomoc nabídnout prostor v novinách, alespoň mě nutil účastnit se dobročinného golfového turnaje, který každoročně pořádal na své narozeniny. Pro mě to bylo osmnáct mučivých jamek. On se výborně bavil.

„Rakere!“ zahlaholil do telefonu. „Nevíš, kolik je hodin?“

Navzdory pokročilé hodině jsem si byl jistý, že Taska nevzbudím. Golf si sice užíval, ale jinak nebyl důchod nic pro něj. Prvních šest měsíců přiváděl manželku k šílenství a dalšího půl roku

obíhal všemožné agentury a na kolenou je prosil, aby mu daly jakoukoli práci.

„Jak se vede, starouši?“

„Dobře. Práce až nad hlavu, ale jinak dobře.“

„Nejsem si jistý, jestli se popíjení piva dá označit za práci, Tasku.“

Zasmál se. „Dneska ráno jsem si v klubu nestihl dát ani jedno – a zrovna tobě asi nemusím říkat, jak rád si vždycky na jedno, nebo deset, udělám čas.“

„Myslel jsem, že pro Metropolitní pracuješ už jen na zkrácený úvazek?“

„To jo. Obvykle se dvakrát nepřetrhnu. Jednou týdně máme schůzku ve Scotland Yardu a zbytek času si doma pročítám složky a nabízím kolegům své nenahraditelné postřehy.“

„Ale tenhle týden je jiný?“

„Mám tu trochu živěji,“ připustil. „Ale nic tragického. Přinejmenším prozatím. Sleduješ ten případ s Uchvatitelem?“

„Nijak zvlášť.“

„Začínáš to flákat, Rakere.“

Usmál jsem se. „Jako bych snad někdy dělal něco jiného. Vím jen to, co psali v novinách. Vnikne do domu a unese je z postele.“

„Jo,“ řekl Task. „Rozhodně má koule, to se mu musí nechat.“

„Ale na tomhle případu neděláš, nebo jo?“

„Ne. Není to můj obor. Nicméně v Metropolitní se neřeší nic jinýho. Všichni o tom mluví a každý má nějakou svoji teorii. A novináři krouží kolem jako žraloci.“

„Ani se nedivím. Je to největší kauza roku.“

„Promluvil znalec.“ Zasmál se. „Tak co pro tebe můžu udělat?“

Potřeboval jsem se dostat k záznamům z bezpečnostních kamer ze dne, kdy Sam v metru zmizel, jenže jsem neměl kontakty ani na dopravním podniku, ani u dopravní policie. Taskovy zdroje

u SOCA – z níž už se brzy měla stát Národní kriminální agentura – představovaly solidní alternativu. SOCA měla za úkol dohlížet na olympijské hry v Londýně z hlediska organizovaného zločinu, obchodu s bílým masem, elektronických zločinů a podvodů, takže pro ně nebude problém si vyžádat záznamy z metra a ani to nikomu nebude připadat podezřelé. Beztak metro monitorovali kvůli případné trestné činnosti a identifikování podezřelých, tudíž se nikdo nepozastaví nad tím, že chtějí analyzovat i záznamy z měsíců před hrami. Vysvětlil jsem Taskovi, co bych potřeboval.

„A na co ty záznamy chceš?“

„Snažím se vypátrat jednoho muže – zmizel kdesi na Circle Line.“

„Jak zmizel?“

„Jednoduše se vypařil. Nastoupil, ale už nevystoupil.“

„Děláš si srandu?“

„Přece mě znáš, Tasku: nemám smysl pro humor.“

Další uchechtnutí. „Pravda.“

„Dneska večer mě oslovila jeho manželka a požádala mě, abych ho našel. Metropolitní jeho zmizení vyšetřuje taky – nasadila na to jednoho z konstáblů.“

„Takže těžkej kalibr.“

Nevesele jsem se usmál. „Konstábl Blesk se očividně nehodlá ztrhat.“

„Zavoláš mu?“

„Jo. Už teď se těším, jak mě v Metropolitní zase přivítají s otevřenou náručí.“

„Můžu se trochu poptat, jestli ti to usnadní práci.“

„Ne, v pohodě,“ ujistil jsem ho. „Ozvu se, kdyby bylo třeba.“

„Dobře, jak chceš. Založím žádost ještě teď, ale určitě ji zpracují až ráno. Zkusím zatahat za pár nitěk a protlačit ji dopředu, abych pro tebe něco měl už zítra dopoledne. Budeš doma?“

„Jo. Máš to cestou?“

„Jedu na golfový turnaj v Ruislipu. Nic neslibuju, ale pokud něco budu mít, hodím ti to. Zhruba kolem desíti, půl jedenácté.“

„Paráda. Díky, starouši.“

„Ještě neděkuj. Vyberu si to na greenu.“

O patnáct minut později vjel vlak na Piccadilly Line do stanice Gloucester Road. Bylo pět minut po půl dvanácté v noci a nástupiště zelo prázdnotou. Kdesi nade mnou se paralelně vinuly Circle a District Line, a právě tam Sam Wren nastoupil do metra a už z něj nevystoupil.

Dveře se se skřípěním otevřely a já se vyklonil a přešel pohledem nástupiště. Šestnáctého prosince ráno to tu muselo vypadat jinak. Sam nastoupil na jiném nástupišti, na jinou linku a jel jiným směrem. Navíc se musel mačkat v ranní špičce. Jenže ve své podstatě zůstávala stejná otázka: jak mohl zmizet přímo z vlaku? I kdyby jel na jinou stanici než Westminster, nebo až na konečnou, *musel* někde vystoupit, a v takovém případě by ho zachytily kamery.

Možná Julia upřímně věřila tomu, že se vypařil. Možná konstábl, který měl jeho zmizení na starosti, záznamy jen zběžně projel a dál se tím nezabýval. Realita, jakkoli se zdála být zastřená, však byla taková, že Sam někde vystoupit musel.

Protože kouzla neexistují.

Jen iluze.

5

Liz brzy ráno vyrazila do práce. Stačilo jí jen několik hodin spánku, což byl možná také jeden z důvodů, proč byla ve svém oboru tak dobrá. Méně spánku znamenalo více času na přípravu a díky důkladné přípravě pak mohla zazářit i u soudu. Často bývala vzhůru už celé hodiny, když jsem se já teprve vyhrabal z postele a našel ji nahrbenou nad počítačem v obýváku. Ale ne dnes.

Oblékl jsem se a šel k sobě – do sousedního domu. Uvnitř bylo příjemně chladno. Vchod směřoval na sever, takže sluneční paprsky ráno a večer dopadaly jen na levou a pravou stranu domu. Mně to však nevadilo. Nic proti létu, ale doma mám radši chládek.

Začal jsem si připravovat věci na cestu k Julii Wrenové. Ještě nedávno jsem míval kancelář, protože jsem chtěl oddělovat pracovní a soukromý život. Rychle se však ukázalo, že se oba často překrývají, a tak jsem si neprodloužil nájemní smlouvu a přesunul všechno domů – složky, fotky i vzpomínky.

Posadil jsem se za stůl ve volném pokoji, který mi nyní sloužil jako pracovna, a zatímco se můj počítač probouzel k životu, přejížděl jsem pohledem celou místnost. Šanony. Složky. Bloky. Propisky. Na protější stěně visela korková deska, kterou jsem míval v kanceláři, a na ní fotografie, jež jsem dostal od svých klientů: pohřešovaní lidé, někteří sotva v pubertě, zachycení ve zlomku vteřiny jiného života.

K pátrání po nezvěstných jsem měl talent. Liz mi jednou řekla, že mám kolem sebe jakési gravitační pole, schopnost vytáhnout ztracené zpět na světlo. Sice tehdy žertovala, ale já opravdu cítil, že mezi mnou a jimi existuje pouto. A občas jsem měl pocit, že v tom je i něco víc. Zodpovědnost, závazek. Možná proto mě jejich svět vždy tak rychle pohltil – a možná proto jsem neváhal zajít opravdu daleko.

Ewan Tasker mě zklamal jen zřídkakdy – těsně po půl jedenácté dopoledne už na mé příjezdové cestě parkovalo jeho tmavě modré Porsche 911 Turbo. Luxusní značka, ale ve skutečnosti to nebyla žádná sláva. Miloval to auto jako vlastní dítě, jenže obvykle neuplynul ani měsíc, aby se v něm něco neporouchalo.

Vystoupil, zamkl a vydal se k otevřeným dveřím na verandu, které svou mohutnou postavou úplně vyplnil. Měřil metr devadesát a vážil dobrých sto kilo. Byl ramenatý a silný, třebaže už ne tolik svalnatý jako zamlada. Černé vlasy mu na skráních prokvétaly stříbrem, ale jinak se na něm zatím věk nijak výrazně nepodpisoval.

Uvařil jsem kávu a oba jsme si ho odnesli na zadní zahradu, kde jsem měl malou dlážděnou terasu se stolkem a dvěma křesly. Task se do jednoho z nich s teatrálním povzdechem zhroutil, znavený dvašedesátiletý stařec v částečném důchodu. Jo, to určitě. Task nebyl působivý jen po tělesné stránce: byl taky bystrý a prohnatý.

„Tohle divadýlko zkoušej na někoho jiného,“ uchechtl jsem se.

„Rád v lidech vzbuzuju falešný pocit bezpečí.“ Trochu se předklonil a upil kávy a v ten moment jsem si všiml USB disku v náprsní kapse jeho košile. Sáhl pro něj a podal mi ho. „Víc jsem tak rychle spláshit nezvládl. A i tak to byla docela fuška. Naštěstí pro tebe znám chlápka, co zná chlápka, co zná ajťáka.“ Ukázal na disk. „Jedna věc: chtěl jsi záznamy z interiéru všech vozů na Circle

Line mezi půl osmou a osmou. Jenže tam nejsou. District, Jubilee, Northern, Waterloo i City všechny kamery ve vozech mají, ale linky Circle a Hammersmith jsou se zaváděním pozadu. Můj zdroj tvrdí, že budou kamery ve všech vlacích, popravdě většina z těch vozů je v servisu právě teď, ale před půl rokem, kdy ten tvůj pohřešovaný zmizel, v nich kamery nebyly.“

„Takže máš jen záznamy z kamer ve stanicích?“

„Přesně tak. Promiň.“

„Ne – tohle je super. Díky moc, Tasku.“

Ve skutečnosti to ale žádná sláva nebyla. Záběry z interiéru vozů by mi umožnily Samův pohyb sledovat mnohem snadněji a přesněji. Nyní jsem si ho musel najít na nástupišti v davu ranní špičky, a ještě k tomu na záznamu z kamery umístěné ve výšce šesti metrů.

Sklopil jsem pohled k USB a otočil ho v prstech. Task mi sehnal záznamy ze všech stanic Circle Line ze dne, kdy Sam Wren zmizel. Celkem šlo o třicet šest stanic, devatenáct hodin záznamu z každé z nich, dohromady kolem šesti set osmdesáti hodin videa. Sam do metra nastoupil šestnáctého prosince zhruba v půl osmé ráno, což mi práci trochu usnadňovalo, nevěděl jsem však, kdy a kde přesně vystoupil. Tohle bude dost perné dopoledne.

6

Jakmile Task vyrazil na svůj golfový turnaj, pustil jsem si záznam z Gloucester Road. Do místnosti oknem proudily sluneční paprsky, vzduch se ani nehnul a já cítil, jak mi jemně brní kůže teplem i známým vzrušením z nového případu. Fakt, že jsem neměl k dispozici záběry z interiéru vozů, představoval překážku, ale našťástí ne nepřekonatelnou. Jednoduše jsem si musel poradit jinak.

V levém spodním rohu obrazovky běžela digitální časová stopa s datem uvedeným vedle. Bylo půl šesté ráno a nástupiště zelo prázdnotou. Nalevo jsem viděl nástupiště District Line, napravo dvoje koleje Circle Line, jedny na západ, druhé na východ. V pět třicet osm vstoupila do záběru žena, která se zastavila v půlce nástupiště a podívala se na mobil. O tři minuty později se k ní připojili další lidé. Pak další. V šest ráno dav ve stanici začal houstnout.

Chytil jsem jezdec v pruhu s časovou stopou a přesunul záznam na čas za deset sedm ráno. Tou dobou už bylo na stanici rušno a mnohem více lidí nastupovalo, než vystupovalo. Kamera nad vstupem na nástupiště mi poskytovala dobrý výhled. Pokud Wrenovi bydleli necelý kilometr od metra a pokud šel Sam průměrnou rychlostí čtyř kilometrů za hodinu, pak musel do stanice vstoupit někdy kolem sedmi dvaceti a na nástupišti být zhruba o půl osmé.

Trvalo mu to trochu déle.

Ve tři čtvrtě na osm se objevil na východním nástupišti a pomalu se prodíral masou lidí. Ani v pracovní den bych tam takový dav nečekal. Na okamžik uvízl mezi postarším párem turistů, kteří se zmateně rozhlíželi po okolní tlačenci, ale nakonec si našel místo na čekání, dvě řady od okraje nástupiště. V levé ruce držel kelímek s kávou, což musel být důvod jeho pozdního příchodu, a v pravé kuffík. Káva představovala zajímavý detail – naznačovala rutinu, jako by se tenhle den od ostatních ničím nelišil a Sam neočekával žádná překvapení. A přesto vypadal ve vybledlých odstínech kamerového záznamu ještě hůř než na fotografii, kterou mi dala Julia: byl bledší, pohublejší a oči se mu rýsovaly v tváři jako dvě tmavé šmouhy. Nehnutě stál a zíral do prázdna. *Plánoval jsi to? napadlo mě. Nebo ses rozhodl až v metru?*

Z okraje záběru se vynořil vlak, dveře se pomalu otevřely a nastala rvačka. Pravidelné cestující šlo rozeznat na první pohled – prodírali se vpřed s očima upřenými na dveře a svému okolí nevěnovali sebemenší pozornost. Sam k nim patřil taky. Kdykoli se ho někdo pokusil předběhnout, nemilosrdně ho odstrčil.

A pak byl ve vlaku.

Dveře se zavřely.

Metro se rozjelo. Za chvíli zmizelo ze záběru.

Zašel jsem si pro sklenici vody a pak jsem se znovu usadil k počítači, spustil druhé video, ze stanice South Kensington, a přetočil ho dopředu. Samův vlak vyrazil z Gloucester Road devět minut před osmou a o dvě minuty později už brzdil ve stanici South Kensington. Předklonil jsem se a snažil se zorientovat v nastalém zmatku. Stejně jako na Gloucester Road bylo nástupiště nacpané k prasknutí. Lidé tam stáli bok po boku a netrpělivě přešlapovali na okraji, zatímco se dveře pomalu otevíraly.

Na zlomek vteřiny se nic nedělo a pak se cestující začali hrnout ven. Přisunul jsem se ještě blíž k obrazovce, záznam pozastavil

a dál ho posouval šipkou doprava. Kamera se nacházela zhruba ve třech čtvrtinách nástupiště a zabírala vlak asi z osmdesáti procent. V Gloucester Road Sam nastoupil do druhého vagonu, takže pokud dvouminutovou cestu nestrávil sprintem z jednoho konce přečpaného vlaku na druhý, musel by být při výstupu vidět.

Jenže nevystoupil.

Ve stanici byla hlava na hlavě. Přehrál jsem záznam několikrát, jen pro jistotu, ale Sama jsem nikde nezachytil.

Na Sloane Square se situace opakovala.

Victoria byla ještě horší. Šlo o přestupní stanici, takže nástupiště tvořilo jedno obří moře hlav. A potom jsem si všiml ještě něčeho: postávala tam skupinka mužů a žen oblečená ve stejných červených trikách. V rukou svírali cedule.

Demonstranti.

Otevřel jsem si vyhledávač a zadal do něj „protest 16. prosince“. Jako první na mě vyskočila reportáž *Guardianu* o protestním pochodu na parlament, který pořádali odpůrci vládních škrtů. V tu chvíli jsem si na něj vzpomněl. Úřady požádaly protestující, aby využívali Circle Line, zatímco ostatní cestující a turisté měli mít k dispozici District. Někteří se podle varování úřadů očividně zařídili, ale ne všichni. A rozhodně ne Sam. Jestliže útěk plánoval předem, nemohl si k němu zvolit lepší den.

Zkontroloval jsem záznam ze stanice Victoria a přesunul se k dalšímu videu – St. James's Park. Další protestující. Další tlačence. A totéž znovu dokola: vlak přijel, Sam nikde, vlak odjel. Následoval Westminster. Posunul jsem video na moment krátce po osmé ráno a stiskl *Přehrát*. Samův vlak měl dorazit až za pět minut, ale já si chtěl v klidu prohlédnout stanici a nasát její atmosféru.

Westminster byl jako bitevní pole: masa těl, hlava na hlavě. Dokonalé místo pro útěk. Dveře se otevřely. Pozorně jsem sledoval

tvář každého vystupujícího, zatímco jsem si v hlavě všechno znovu přehrával.

Nástupiště bylo upravené tak, aby se lidé dostali co nejrychleji ven. Na zdi vedle jednoho z východů uprostřed visela cedule hlásající „VÝCHOD PRO PROTESTUJÍCÍ“. Na konci nástupiště jsem si všiml podobné cedule, na té však stálo: „VÝCHOD PRO OSTATNÍ CESTUJÍCÍ“. Pokus o zjednodušení provozu nezbabral. Lidé se na nástupišti mačkali jako sardinky a dav se vůbec nehýbal.

Jakmile do stanice dorazil Samův vlak, znovu jsem video pozastavil a dál se posouval pravou šipkou. Dveře se otevřely a v ten moment jako by se protrhla přehrada. Z vagonů se vyhrnuli – nebo spíše vypadli – lidé, směsice manažerů v oblecích, zmatečných turistů a legií v červených trikách směřujících na pochod. Vlna těl se čekajícím davem prodírala tak rychle a tříštila se do tolika směrů, že bylo nemožné ji pořádně sledovat. Proto jsem video zastavil, vrátil o šedesát vteřin zpět a začal znovu.

Tentokrát jsem ho posouval ještě pomaleji. Věděl jsem, do jakého vagonu Sam nastoupil, a tak jsem se soustředil přímo na něj. Ze dveří se vyhrnuly desítky lidí, ale Sam mezi nimi nebyl. Jednou nebo dvakrát už jsem si myslel, že jsem ho zahlédl – plavé vlasy, tmavý oblek, modrá kravata –, jenže pokaždé se dotyčný otočil tváří ke kameře a já zjistil, že to Sam není. Přetočil jsem záznam zpět napotřetí a tentokrát jsem se zaměřil na protestující. Pokud plánoval využít demonstraci k tomu, aby se ztratil v davu, pak si mohl rovnou přinést i červené tričko a obléknout si ho cestou, aby mezi demonstranty lépe zapadl. Zpomalil jsem video, co nejvíc to šlo, a pomalu přejížděl pohledem moře tváří. Hledal jsem kohokoli, kdo by mu byl podobný. Kdo by měl tričko navléknuté přes oblek nebo přes košili s kravatou. Kdo by nesl v ruce sako nebo kufřík nebo obojí. Nic. Při čtvrtém a posledním

zhlédnutí jsem oči upíral na samotný vagon. Doufal jsem, že ho uvnitř zahlédnu v mezičase, kdy jedni cestující vystoupí, ale druzí ještě nenastoupí. Ale i tentokrát mě čekalo zklamání.

O kus dál na nástupišti vypukla rvačka.

Zpočátku jsem tam zachytil jen nezvyklý pohyb, jakýsi vír se statickým okem uprostřed, ale pak se panika rozšířila dál a dav začal couvat všemi směry, ve snaze se do bitky nepřiplést. Brzy už bylo jasné, co se děje: dva muži, jeden v červeném protestním tričku a druhý v bílém s britskou vlajkou na zádech, se tam po sobě oháněli pěstmi.

Okamžitě se na ně vrhlo šest zaměstnanců metra, kteří hlídkovali v pravidelných rozestupech po celém nástupišti, ale mezitím už se provoz zcela zastavil, jak lidé muže obklopili a sledovali, co se bude dít dál. Další zvědavci vykukovali z vagonů a někteří dokonce vystoupili, aby měli lepší výhled. Zpoza okraje záznamu se vynořil další zaměstnanec metra, který zuřivě mával rukama a podle všeho vyzýval přihlížející, aby pokračovali k východům a uvolnili prostor. Marně. Lidé ho ignorovali, buď ho neviděli a neslyšeli, nebo je mnohem víc zajímalo, jak rvačka pokračuje. Během deseti vteřin vytvořili zaměstnanci metra jakousi improvizovanou stěnu z těl – tři z nich se snažili peroucí se muže odtrhnout od sebe a zbývající tři kolem nich vytvořili půlkruh a snažili se přimět cestující, aby nezdržovali provoz. Za dalších dvacet vteřin bylo po všem. Zaměstnanci metra vyvedli oba muže východem uprostřed nástupiště, zatímco se jejich kolegové starali o obnovení pořádku ve stanici. Když se muž v bílém tričku přiblížil ke kameře, dokázal jsem přečíst nápis na přední straně jeho trika: ŠKRTY PRO LEPŠÍ BUDOUCNOST.

Za celou tu dobu jsem Sama nezahlédl ani jednou.

Ani zdaleky.

Přebral jsem si vše ještě jednou, od chvíle, kdy vjel jeho vlak do stanice, do momentu, kdy ji opustil. Ještě jsem nezavrhl možnost, že by cestou procházel mezi vagony, ale začínala mi připadat nepravděpodobná. V těch vagonech muselo být sotva k hnutí, natož aby jimi někdo procházel. Logičtější se mi zdála varianta, že celou cestu z Gloucester Road do Westminsteru strávil ve stejném voze. Nevšiml jsem si nikoho, kdo by se mu podobal, měl na sobě podobné oblečení, byl podobně stavěný nebo nesl podobný kufřík. Nehledě na ranní špičku bych ho nepochybně rozeznal.

Takže je stále ve vlaku.

A mně zbývá víc než třicet stanic.

O tři hodiny později dorazil vlak na konečnou v Hammersmithu. Pozastavil jsem záznam a pomalu ho pravou šípkou posouval vpřed. Vystoupilo zhruba dvacet lidí, několik v hloučku, ale vesměs po jednom. Prohlédl jsem si všechny. Sam Wren nikde. Sledoval jsem jeho vlak celou cestu po Circle Line, a dokonce – v jakémsi návalu zoufalství – jsem se podíval i deset minut dozadu na stanice *před* Gloucester Road, až k Edgware Road. Sama jsem nezahlédl ani jednou. Vůz neopustil a nevšiml jsem si ho ani uvnitř.

Kamera v Hammersmithu byla umístěná níže než ostatní, což mi poskytovalo lepší výhled do interiéru vozů, ale nikdo v nich nezůstal. Přesto jsem záznam nechal běžet dál a o několik minut později jsem sledoval, jak se zpoza okraje vynořili dva zaměstnanci metra v křiklavě oranžových reflexních vestách a začali vlak procházet a kontrolovat všechny vozy. Krátce nato se všechny dveře zavřely, muži prohodili pár slov s řidičem a pak se vlak rozjel a zmizel v tunelu.

Kde ksakru je?

Budu to muset celé projít znova.

Každou vteřinu videa. Každou stanici. Každou tvář.

Každý krok Samova kouzelnického triku.

7

9. ledna O pět měsíců dříve

Healy vstoupil do kanceláře a vydal se ke svému stolu v zadní části místnosti. Na počítačových monitorech a nástěnkách schlíple visely vánoční dekorace a Healyho stůl očividně kolegům během jeho dvouměsíční nepřítomnosti sloužil jako skládka. Hora dokumentů, složek, časopisů a dalších papírů se hrozila každou chvílí sesunout na zem a podél jedné hrany desky se tyčily vyskládané věže z prázdných kávových kelímků. Na několika místech se očividně překlopily a rozlitou kávu se nikdo neobtěžoval otřít: na dřevě se leskly lepkavé zaschnuté loužičky a podobné Healy viděl i dole na koberci, kam káva skapala ze stolu.

Jediné, čeho se kolegové nedotkli, byly fotografie připevněné na zdi nalevo od stolu. Viselo jich tam pět: snímky manželky a jejich tří dětí a pak jedna společná fotka ze šťastnějšího období, kdy jako rodina trávili dovolenou na Mallorce. Posadil se za stůl a otočil se k fotkám. Sklouzl pohledem k Leanne a okamžitě cítil, jak se mu bolestivě stáhlo hrdlo a hrudník. Rychle ucukl očima, než ho ta emoce stačila úplně pohltnit.

Pustil se do úklidu. Všechny věci ze stolu shrnul do odpadkového koše a pak zašel do kuchyňky pro utěrku a umyl zaschlé

skvrny od kávy. Asi o deset minut později, krátce po šesté, zvedl hlavu a všiml si dvou nově příchozích. Byli zabraní do hovoru a právě se čemusi smáli. Sotva si všimli Healyho, na okamžik strnuli a pak se to rychle snažili zamaskovat a pokračovat v konverzaci. Všichni se znali – ti dva byli Richter a Sallows –, ale s tímhle rozkolem v týmu se bude muset naučit žít. Někteří kolegové cháпали, proč se zachoval tak, jak se zachoval, proč si zvolil cestu, na níž musel porušit několik zákonů. Jiní ho považovali za lehkomyslného a nedůvěryhodného.

O dvacet minut později už seděl u uklizeného stolu a díval se do monitoru, když vtom koutkem oka zachytil pohyb. V kanceláři začínalo být rušno. Healy měl za sebou krátký rozhovor se dvěma kolegy – prvním z nich byl chlapík jménem Frey, který nastoupil během Healyho nepřítomnosti a přišel mu vyjádřit soustrast kvůli Leanne. Jako druhý za ním přišel Sampson, s nímž se Healy znal od dob, kdy oba sloužili jako konstáblové. Ostatní Healyho zdravili maximálně kývnutím hlavy, nebo taky vůbec. Zatím se nechovali vyloženě nepřátelsky, sotva se ale Healy otočil a uviděl, kdo se k němu blíží, věděl, že se to nyní změní.

„Spaste duše,“ zahlaholil dotyčný, „zombíci útočí!“

V místnosti se ozvalo několik rozpačitých uchechtnutí. Healy se rozhlédl a všiml si, že Richter a Sallows sledují příchod Eddieho Davidsona s úsměvem.

„Jak se vede, Eddie?“ zeptal se Healy. Oční kontakt s Davidsonem nenavázal, raději začal přesouvat věci po stole: upravoval, srovnával, uklízel a snažil se celou situaci zahrát do autu. Detektiv seržant Davidson byl čerstvý padesátník, podsaditý a agresivní, s malýma tmavýma očkama, hustými černými vlasy a neudržovaným plnovousem. Vždycky patřil k nejhůře oblekáným detektivům u sboru a Healy musel uznat, že ani dnes nezklamal: příliš upnuté džíný, červené triko s motivem jakési silniční

značky a kožená bunda, kterou se neúspěšně pokusil zapnout přes ohromný pupek.

Davidson byl slušný polda: ani nejlepší, ani nejhorší, zkrátka slušný. Zároveň však byl zapáleným vyznavačem víry v policejní sbor, a proto Healyho nenáviděl. Healy jednal v rozporu s jejich náboženstvím, postavil se proti vlastním kolegům. A aby toho nebylo málo, ve chvíli nejvyššího zoufalství, kdy Healy marně pátral v temnotě po muži, který mu unesl dceru, na Davidsona vytasil zbraň.

„Jaký to je být zpátky?“ zeptal se Davidson.

„Dobrá.“

„Jo?“

Život v kanceláři ustrnul. Někteří je sledovali pokradmu, jiní byli zcela otevřeně otočení jejich směrem. Healy zvedl hlavu. „Jo, je to dobrý.“

„Už jsi něco podělal?“

Healy cítil, jak se v něm vzedmul hněv, a rychle ho potlačil. Davidsonovi však jeho pohnutí neuniklo – všiml si, jak se Healy nahrbil a jak se mu napjaly svaly, a došlo mu, že se mu dostal na kobytku. Zaštoural se v ráně, která kvůli tomu začala znovu krváčet. Rozhlédl se po kanceláři, jako by si zpracovával publikum, a pak k Healymu přistoupil ještě blíž. Healy si ho změřil pohledem. „Chceš mi ještě něco, Eddie?“

Davidson se ušklíbl. „To má bejt *vtip*? Nakráčíš si sem po dvou měsících a děláš blbýho? Copak si nepamatuješ, cos udělal?“

Healy na něj znovu pohlédl. „Pamatuju.“

„Takže si vzpomínáš, jak jsi mi před ksichtem mával bouchačkou?“

Vzájemně se propichovali očima. Healy tentokrát neodpověděl, ale cítil, jak se kolem něj kancelář stahuje. Ostatní detektivové přistoupili blíž a celá místnost jako by se začala zmenšovat.

Opřel se rukou o desku stolu a zaklonil se na židli. Nespouštěl z Davidsona oči, ale chtěl získat trochu prostoru k nadechnutí. Davidson si toho všiml, přitáhl si zpoza sebe prázdnou židli a posadil se k Healymu tak blízko, že se téměř dotýkali kolena.

„Něco si vyjasníme,“ zašeptal, „ať víš, jak na tom seš. Nikdo tě tu nechce, Healy.“

„Budu to mít na paměti, Eddie.“

„To bych ti radil. Sice můžeš znova začít hrát podle pravidel a tvářit se, že se nic nestalo, ale už nejseš polda. Nepatříš k nám a už nikdy nebudeš. Seš jen sprostý, podrazácký hovado.“

Stálo ho veškeré sebeovládání, aby Davidsona nepopadl pod krkem. Potom však koutkem oka zachytil pohyb u dveří. Několik dalších si ho všimlo taky a rychle se vrátili k práci.

„Je tu nějaký problém?“

Všichni pohlédli na vrchní inspektorku Melanii Crawovou, vysokou, štíhlou čtyřicátnici, která stála ve dveřích. Opírala se o zárubně s překříženými pažemi a odevzdaným výrazem ve tváři.

„Žádný problém, madam,“ řekl Davidson a vycouval.

„Co vy, Healy?“

Pohlédl na ni a pak zpět na Davidsona, který se koutkem úst ušklíbal, aby ho Crawová neviděla. „Ne,“ řekl Healy nakonec. „Žádný problém.“

Když toho večera Healy v lijáku přecházel parkoviště ke svému autu, všiml si, že je za jedním stěračem cosi zaklíněné. Natáhl ruku, vypáčil předmět ven a otřel z něj kapky deště.

Vystřelovací nůž.

Ohlédl se ke stanici a v jednom z oken na zlomek sekundy znamenal pohyb. Stín vzápětí zmizel, ale Healy vzkaz pochopil. *Sprostý, podrazácký hovado.*

8

Před odjezdem k Julii jsem si vyřídil několik rychlých telefonátů. Nejprve jsem zavolaal Spikeovi, svému starému novinovému kontaktu. Spike byl ruský hacker mezi dvacítkou a třicítkou, který v Británii žil na propadlé studentské vízum. V době, kdy jsem pracoval jako reportér, pro mě představoval neuvěřitelný zdroj informací. Dokázal se dostat přes jakýkoli firewall, aniž by po sobě zanechal stopy, a sehnat mi jména, čísla, e-mailové adresy, a dokonce i úvěrovou historii a smlouvy. Musel jsem jen přimhouřit oko nad skutečností, že je v podstatě zločinec a já jeho spoluviník, což mi ale za jeho pomoc stálo.

„Pizzerie.“

Usmál jsem se. „Spikeu, tady David Raker.“

„Davide!“

Žil v Británii tak dlouho, že už téměř ztratil přízvuk. Jen sem tam mu uteklo drncivé r, a i to bylo výrazně utlumené a vyhlazené hodinami sledování anglické televize.

„Jak ti šlape pizzerie?“

Zasmál se. „Výborně, chlape. Dlouho ses neozval.“

„Jo, už je to pár měsíců. Stýskalo se ti?“

„Po tvých penězích, jo. Co pro tebe můžu udělat?“

„Doufám, že to bude snadný úkol. Potřebuju, abys mi proklepl něčí finance. Bankovní účty, kreditky, hypotéku, investice,

penzi – v podstatě všechno, k čemu se dostaneš. Potřebuju kompletní zprávu, od A do Z.“

„O koho jde?“

Nadiktoval jsem mu jméno, adresu a osobní údaje Sama Wrena, stejně jako číslo na jeho mobil, které mi dala Julia. „A potřebuju i jeho telefonní záznamy.“

„Z jakého období?“

„Posledních osmnáct měsíců, od ledna loňského roku až po současnost. Budu na telefonu, nebo mi to můžeš hodit do e-mailu. Jen mi dej vědět, až něco zjistíš.“

„Jasně. Pošlu ti i moje bankovní údaje.“

Spikeova „banka“ byla skříňka ve fitku kousek od jeho domu. Z pochopitelných důvodů pracoval jen za hotovost a skříňku využíval jako vkladní schránku, přičemž po každé předávce měnil číselnou kombinaci.

Potom jsem zavolal do práce Samovu bratrovi Robertovi. Horor okamžitě spadl do hlasové schránky – Robert byl až do pátku pracovně mimo zemi. Takže dalších čtyřicet osm hodin. Nechal jsem mu zprávu, v níž jsem vysvětlil, kdo jsem a co dělám, a na závěr jsem nadiktoval svoje telefonní číslo.

Pak jsem se vrátil k seznamu jmen, co mi dala Julia, a vytočil jsem číslo na konstábla Briana Westerleyho, policistu, který s ní vyplnil zprávu o pohřešované osobě. Ozval se po třech zazvoněních a zdálo se, že je dobře naladěný. Než jsem mu vysvětlil, kdo jsem a proč volám, atmosféra se prudce změnila. Rychle mi došlo, že jestli z něj mám něco dostat, budu se muset opravdu snažit – nebo ho zahrnat do kouta. Konstáblové mnohdy dělali největší cavyky – u sboru měli relativně malý vliv, a proto neváhali využít každé příležitosti, aby se povozili na někom jiném.

„Nemůžu vám sdělovat žádné podrobnosti,“ oznámil mi stroze a s narůstajícím podrážděním začal do jeho tónu mírně pronikat

přízvuk. Podle hlasu mu táhlo na šedesátku a původně pocházel odkudsi ze severovýchodu. „Jestli se mnou chce paní Wrenová mluvit, může za mnou přijít sama.“

„Už za vámi přišla.“

Nejistě se odmlčel. Lež jako věž, ale i z našeho krátkého rozhovoru jsem poznal, že si jen s obtížemi pokouší vybavit podrobnosti Samova případu. Nejspíš si pamatoval tu část s metrem – protože kolik lidí se ztratí právě tak jako Sam? –, jenže nic moc dalšího. Julia mu několik týdnů po nahlášení manželova zmizení volala, aby se zeptala, jestli něco nenašli na záznamech z kamer, ale osobně ho nenavštívila. Na tom však nezáleželo. I kdyby přišla a posadila se mu na klín, nevěděl by, o koho se jedná.

„Nemám dojem, že by mě paní Wrenová navští–“

„Zapomněl jste ji informovat o průběhu vyšetřování,“ pokračoval jsem důrazně. „Úplně ji to deptá. Pořád čeká, až se jí ozvete.“

Cítil jsem se provinile, že si s ním tak pohrávám, ale kdybych býval řekl pravdu, zatvrdil by se a nepomohl mi. Odmlčel jsem se a nechal zbytek nevyřčený. Westerley se chytil poměrně rychle: jestliže je Julia naštvaná, pravděpodobně hodlá zakročít; a pokud hodlá zakročít, pak nejspíš formou oficiální stížnosti.

„Co chcete?“ zeptal se nakonec.

„Rád bych se podíval na tu složku.“

„Končím ve čtyři a do pátku mám volno.“

Jako Robert Wren. Čekání jsem nesnášel. „Můžete mi ji vytisknout teď?“

„Ne. Nejsem u počítače a před odchodem musím ještě vyřídit jiné, naléhavější věci. Jestli vám to takhle nestačí, dělejte, co uznáte za vhodné.“

Zkoušel, jak moc blufuju, a já ještě chvíli mlčel, abych v něm vzbudil dojem, že nevycouvám tak snadno. Mohl jsem zavolat svým známým u Metropolitní a požádat je, aby mi ten spis sehnali,

vytiskli a poslali, jenže Westerley už nyní věděl, že se o Sama Wrena zajímám; kdyby se přihlásil do databáze a uviděl tam jméno jiného policisty, můj kontakt by byl odhalen.

„Dobrá,“ souhlasil jsem a nadiktoval mu své telefonní číslo.
„Zavolejte mi v pátek.“

Wrenovi bydleli v úzké ulici s parkovacími místy na jedné straně a domy na druhé. Všechny budovy byly vyvedené ve stejném, příjemném stylu: cihly v přízemí a krémový sádkokarton v prvním patře. Ke sníženému vchodu se scházelo po dvou schůdcích a okna zdobily podlouhlé truhlíky s růžovými muškáty. Sotva jsem dojel k domu, Julia vyšla ze dveří a vystoupala po schůdcích s kroužkem na klíče, na němž se houpalo dálkové ovládání. Najel jsem na chodník a stáhl okýnko.

„Tady.“ Podala mi ovladač. „Za rohem jsou podzemní garáže. Na konci ulice zahněte doleva a jste tam.“

Nechala mi otevřené dveře, a když jsem se vrátil k domu, rovnou jsem šel dál a zavřel za sebou. Ocitl jsem se v dlouhé chodbě s laminátovou podlahou. Přímo přede mnou se nacházela kuchyně, kde Julia napouštěla vodu do konvice. Ve výklenku vedle kuchyně začínalo točité schodiště.

Cestou do kuchyně jsem nahlédl i do dalších místností: koupelna, ložnice sloužící zároveň jako skladiště lepenkových krabic a obývací, ve kterém byla knihovna se stovkami knih, televize vybavená reproduktory s prostorovým zvukem, drahý blu-ray přehrávač, set-top box a velká kožená sedačka. Uprostřed stál konferenční stolek, prohýbající se pod tlustými svazky o umění, které připomínaly cihly, a mísou s ovocem. Na hromádce jsem tam viděl i Samovy fotografie.

„Čaj, nebo kávu, Davide?“

V ruce držela dózu s instantní kávou. Dával jsem přednost překapávané, ale nechtěl jsem ji urazit hned první den. „Kávu, díky. Černou, bez cukru.“

Přesunuli jsme se do obývacího pokoje a posadili se na opačné konce pohovky. Julia si uvařila jakýsi ovocný čaj, jehož štiplavá, nasládlá vůně naplnila celou místnost. Postavila ho vedle fotografií, které mi přisunula po desce stolu. „Tohle je posledních pět let Samova života,“ řekla s pohledem upřeným na první snímek, na němž byl Sam v černém obleku, s pozvednutou sklenkou vína, podle všeho v salonku stadionu Emirates. Okamžitě jsem si všiml, že vypadá úplně jinak: měl plnější tváře a lepší barvu.

„Jak stará je tahle fotka?“ zeptal jsem se.

Odtrhla od ní oči. „Je z loňského března.“

Chvilí jsme si povídali o Samovi, o jeho povaze, koníčcích, oblíbených místech. Vyprávěla mi o tom, jak se dali dohromady – Sama tehdy poslali na pracovní cestu do Barcelony a on tajně zaplatil pobyt i jí. „Byl hrozně spontánní,“ řekla a pak se její úsměv vytratil, když si uvědomila, jak věštecká její slova byla. Koneckonců neexistuje nic spontánnějšího, než se jednoho dne sebrat a zmizet, aniž byste se to obtěžovali říct vlastní ženě.

Poslouchal jsem, zatímco ona vykreslovala obrázek jejich manželství. Vycházeli spolu. Měli rádi stejné věci. Plánovali rodinu. Neuniklo mi, že se Julia hlídá; několikrát se zarazila, jako by cíleně nechtěla některé věci řešit. Předchozího večera jsem dumal nad tím, jestli je jen plachá, nebo nervózní, ale když se rozpovídala, došlo mi, že o plachost nejde – a nejspíš nešlo ani o nervy. Vznášelo se mezi námi tajemství a oba jsme si to uvědomovali.

„Na něco se vás zeptám,“ přerušil jsem ji a položil na stůl fotografii, kterou mi dala předchozí večer. „Proč Sam před zmizením tolik zhubl?“

Nechápavě nakrčila čelo. „Jak to myslíte?“

„Musela jste si všimnout, že mezi loňským březnem a prosincem výrazně zhubl.“

Zatékala očima mezi fotografiemi. „Já si nikdy...“ Znovu se odmlčela. Chystala se říct, že si to neuvědomila. Jenže to by byla lež. *Viděla to*. Všimla si změn v jeho obličejí i na těle. Viděla všechno. „Měli jsme finanční problémy,“ řekla nakonec.

„Proto zhubl?“

Zvedla pohled od snímků. „Tenhle dům nás stál osm set padesát tisíc liber, hypotéku jsme měli nastavenou na tři tisíce měsíčně – vyšší než můj měsíční plat. Sam bral v základu sedmdesát osm tisíc ročně, takže každý měsíc nosil domů něco přes čtyři tisíce. Možná se to zdá jako dost, ale když začnete odečítat za hypotéku, daň, plyn, elektřinu, vodu, pojistku pro nás oba, jídlo, telefon, lítačku na metro, jste co nevidět na nule. A když jsem dostala výpověď, všechno se ještě zkomplikovalo.“

Viděl jsem na ní, že se na nich finanční tíseň dost podepsala, ale předpokládal jsem, že ještě hlubší ránu jí zasadil fakt, že Sam zmizel a nechal ji v tom samotnou. Všechno, co říkala, dávalo dokonalý smysl. Věděl jsem, že vysoká hypotéka a účty dokážou člověka sežvýkat a vysát, obzvláště když v rodině zůstane jen jeden plat, z něhož se nedá pokrýt všechno. Jenže já umím číst v lidech a při pohledu do Juliiny tváře mi bylo jasné, že nešlo jen o peníze.

Rozhodl jsem se na ni zatlačit. „Co mi tajíte?“

„Jak to myslíte?“

„Dobře víte, jak to myslím.“

Dívala se mi zpříma do očí a neuhnula pohledem, já ale věděl, že mám pravdu. Kdybych se mýlil, reagovala by rozhořčeně; namísto toho se tvářila odevzdaně, jako kdyby měla pocit, že jsem ji přechytračil.

„Omlouvám se,“ zamumlala. „Chtěla jsem vám to říct už včera, ale...“ Další odmlka. Pak zvedla hlavu a vyhrkla: „Cítím se za to zodpovědná. Je to moje vina.“

„Že zhubl, nebo že odešel?“

„Obojí.“

„Proč?“

Pokrčila rameny a pohroužila se do dlouhého ticha. Tentokrát ale mlčela proto, že se snažila najít správná slova. „Naše manželství bylo v pořádku. *Skvělé*. V tom jsem nelhala. Byli jsme spolu sedm let, z toho čtyři roky manželé, a za celou tu dobu jsme se do krve pohádali možná jednou nebo dvakrát. A většinou jsme se velmi rychle usmířili. Zkrátka se zdálo, že si rozumíme.“ Odmlčela se a sepjala ruce. „Ale v těch posledních měsících se něco změnilo. Začali jsme se hádat. Většinou šlo o prkotiny a vždycky se to týkalo jeho práce. Jako by ho úplně pohltila. Podle mě měl pocit, že když nic nevydělávám a jemu zmrazili plat a zrušili bonusy, musí ten výpadek nějak sám vyřešit.“

„A jak to chtěl udělat?“

„Sam patřil k lidem, kteří se vždycky snažili jít o krok dál. Byl na sebe nesmírně tvrdý. Když se nezlepšoval, neposouval dopředu, nevydělával víc, vnímal to jako selhání. Nesnášel přeshlapování na místě. Takže čím déle byl bez bonusů a čím déle měl zmražený plat, tím hůř to nesl – čím dál víc zůstával v práci přesčas, aby to napravil. A tehdy začalo jít všechno z kopce. Ptala jsem se ho, proč pracuje víc, když ví, že za to nic navíc nedostane.“

„Co odpověděl?“

„Vlastně nic.“

„Neřekl vám, proč se tolik snaží?“

Zavrtěla hlavou. „Žila jsem jako svobodná žena – v jedenáct v noci vklouzl do postele a v šest ráno se vytratil. Občas jsme si za celý den neřekli víc než pár slov. Už to nebylo manželství.“

„A dřív vypadal váš vztah jinak?“

„Ano. Chci říct... i tehdy pracoval tvrdě a často i dlouho do noci. Ale vynahrazovali jsme si to. O víkendech jsme jezdili na výlety, nebo skončil v práci dřív a vzal si za ten přesčas volno. Jenže během těch posledních šesti měsíců ne.“

„Nikdy s vámi o tom nemluvil? Nesvěřil se vám, proč přesně pracuje tak dlouho, kdo jsou jeho klienti a tak?“

„Ne.“ Zvedla šálek s čajem a přidržela si ho u úst. „Předtím se mnou vždycky mluvil. Zнала jsem jména jeho klientů, věděla jsem, pro koho pracuje a co si o nich myslí, protože vždycky přišel domů a povídal si se mnou. Smáli jsme se spolu, vyprávěl mi vtipy, které si říkali, popisoval, o čem se bavili a kde byli na večere. Líčil mi každý svůj den. Ale na konci, když jsem se ho zeptala, proč tak dře, mě jen odbyl.“

„Čím?“

„Prohlásil, že si nechce tahat práci i domů.“ Podívala se na mě. „Pořád to opakoval: ‚Nechej práci v práci.‘ A tak jsem se mu pokoušela přiblížit jinak. Zkoušela jsem to nadhodit o víkendech, jen tak mezi řečí, když jsme na sebe měli trochu času a kancelář byla zavřená. Jenže on se mnou prostě odmítl diskutovat.“

„Ale víc peněz domů nenosil.“

„Ne.“

„A myslíte si, že pracoval tak usilovně a dlouho do noci, protože takový prostě byl – jak jste ho popsala –, nebo proto, že si vydělával něco bokem?“

„Podle mě to první.“

„Proč?“

„Měli jsme společný účet, který jsem pravidelně kontrolovala od chvíle, kdy se začal chovat divně. Žádné peníze navíc jsme neměli.“

Anebo vám o nich neřekl, dodal jsem v duchu. Zapsal jsem si několik poznámek a pak mi došlo, že následující otázku nelze

položít nijak ohleduplně, přestože šlo o logickou domněnku.
„Napadlo vás, že by vám mohl být nevěrný?“

Na okamžik jsem jí sebral vítr z plachet; vytřeštila oči a zrudla, ale podobnou otázku si musela položit už mnohokrát. „Myslíte kvůli těm přesčasům?“

„Ano.“

„Nemyslím si.“

„Neměla jste důvod ho podezřívát?“

„Ne.“

„A zvažovala jste tu možnost?“

„Zpočátku ano, a hodně. Kontrolovala jsem mu e-mail i telefon, ale Sam zkrátka...“ Zarazila se, zavrtěla hlavou a pak se na mě zadívala. Tváře jí zbarvil lehký rumělec. „No prostě si na sex dvakrát nepotrpěl. Chci říct... Většina mužů nemyslí na nic jiného, ne? Alespoň před Samem byli takoví všichni mí partneři. Ale Sam ne, už od samého začátku našeho vztahu. Mívali jsme sex párkrát do týdne, ale pak čím dál méně a nakonec jsme to už nedělali vůbec.“

Přikývl jsem a dal jí prostor, aby se trochu vzpamatovala.

„Tak proč se cítíte zodpovědná za jeho odchod?“

Pokrčila rameny. „Hádali jsme se.“

„Všichni se hádají.“

„Ale tohle nebyly *jen* hádky. Nepříčetně jsme na sebe řvali. Chtěla jsem vědět, co se děje, proč tolik pracuje, když to nikam nevede, a tak jsem na něj pořád dotírala. A čím víc jsem se snažila zjistit, o co tu jde, tím rozčilenější byl a hádali jsme se o to víc.“

Přikývl jsem, jako by její argument dával smysl, ale popravdě by Sam neodešel jen proto, že se hádali. Když se vztah rozpadne, lidé se rozvedou a jdou dál. Nevykonstruují vlastní zmizení.

„A když jste se nebavili o práci?“

„To je nejdivnější: dokud jsem se nezmiňovala o těch přesčasech a nesnažila se zjistit, co se s ním děje, vycházeli jsme výborně.“

„Co přátelé a rodina?“

„Totéž.“

„Žádné problémy?“

„Promluvte si s Robertem, jeho bratrem. Schválně, jestli řekne něco jiného. Možná se mu Sam svěřil – však víte, bratři mají jiné vztahy –, ale pochybuju.“

Rozhodl jsem se změnit téma. „Bývalo mu někdy špatně?“

„V jakém smyslu?“

„V jakémkoli.“ Kývl jsem bradou k Samovu poslednímu snímku, na němž byl hubený a pobledlý. „Jen si chci být jistý, že mi nic neuniklo.“

Zavrtěla hlavou. „Sam nebýval nemocný. A když ano, většinou to přechodil. Nevzal si nemocenskou, ani když měl pásový opar.“

„Měli jste nějaká oblíbená místa?“

Krátce se zamyslela. „Ani ne. Alespoň ne taková, kde by se mohl schovávat. Jezdívají jsme na výlety, ale přestali jsme, když jsem dostala výpověď.“

„Dlužil někomu peníze?“

„Ne.“

„Nějaké problémy s drogami nebo alkoholem?“

„Rozhodně ne.“

„Rozhádál se s někým během těch posledních šesti měsíců?“

Znovu zavrtěla hlavou.

Prošel jsem jména ze seznamu, který mi dala, a jako nejlepší vodítka mi vycházel Samův bratr a práce.

Julia mi vykreslila obrázek spolehlivého, slušného muže pevného charakteru a rozvážné povahy. Přesto tu něco nesedělo. Půl roku před zmizením se začal chovat divně – změnil se jeho vztah k práci i k manželce. Byl tajnůstkářský. Vystresovaný. Zhubl. A ať už ho užíralo cokoli, šlo o něco vážného, kvůli čemu jednoho prosincového rána vyrazil do práce a už se nevrátil domů.

Na vrcholku schodiště se nacházely troje dveře. První vedly do malé, chytře řešené koupelny s černými obkladačkami a pochromovaným vybavením. Hned vedle byl volný pokoj, který se nejspíš nezměnil ode dne, kdy se ti dva nastěhovali: holé, krémové stěny, tyče na závěsy bez závěsů a žádný nábytek, až na obyčejný stůl, kožené křeslo a počítač. Třetí dveře patřily jejich ložnici. Byla malá, ale nezvyklá: mírně sešikmený strop se svažoval k oknu a věčkový výklenek na vzdálenější zdi vyplňovaly police na míru. Z pokoje bylo přes okolní rudé střechy vidět na soukromý park ve vnitrobloku, jemuž dominovaly vysoké duby a zdobená zamčená brána. V ložnici bylo dusno. Okno bylo zavřené a postel zalévaly sluneční paprsky.

Samovo oblečení viselo stále ve skříní, ale nebylo nijak uspořádané. Boty ležely naházené na hromadě a některé svršky napůl padaly z ramínek. Julia nechala všechno přesně tak, jak to zanechal on. Jen zavřela dveře a uzamkla jeho věci před okolním světem. Otočil jsem se k jeho nočnímu stolku. V jedné ze zásuvek jsem našel čtyři různé romány od čtyř autorů, každý rozečtený do poloviny a opatřený záložkou. V dalším šuplíku se ukrývala krabice na boty plná mužských serepetiček: vývrtky, budíky, pivní podtácky a plastové blbůstky na baterky, které vypadaly jako hračky z vánočních petard s překvapením. Julia Sama považovala

za spontánního – jenže v případech pohřešovaných spontánnost znamenala, že dotyčný nekladl velký důraz na rutinu. Choval se impulzivně, byl neustále v pohybu, začínal spoustu projektů, které nikdy nedokončil. Čtyři napůl rozečtené knihy také napovídaly, že Sama trápily potíže se soustředěním.

Sam podle všeho neměl žádné specifické návyky, což bude jeho nalezení ještě víc komplikovat. Lidé závislí na rutině za sebou nechávali stopy: stejná trasa tam i zpět, stejné zastávky po cestě. Pravděpodobně o útěku přemýšlel předem, protože jen tak z rozmaru neodejde od manželství, domova a práce nikdo. Finální rozhodnutí ale nejspíš padlo teprve šestnáctého prosince ráno. Zůstávala však celá řada nezodpovězených otázek: proč si s sebou nevezl žádné peníze? Proč pracoval dlouho do noci, když za to nedostával zapláceno? A jak vystoupil z vlaku metra, aniž by ho zachytily kamery?

Pod postelí jsem našel prázdné kufry, krabici zaprášených gramofonových desek a hromádku fotoalb. Vytáhl jsem alba a začal je procházet. Byly v nich vzpomínky na výlety do zahraničí, o nichž se Julia zmiňovala: New York, San Francisco, Vancouver, Berlín, Paříž, Řím, Praha. Žádná pláž. Městské pobyty Samovi nejspíš vyhovovaly víc, protože byly přístupnější a nemusel si brát dlouhou dovolenou. Zároveň musely víc odpovídat jeho povaze. Sedm dní na lehátku u moře by ho pravděpodobně dohnalo k šílenství.

Vrátil jsem alba pod postel, naposledy znovu prošel celou ložnici a pak se přes podestu vydal k volnému pokoji. Díkybohu tam bylo chladněji. Sam vlastnil velmi výkonný herní počítač a na počítačové skříni se vršila hromádka her. Posadil jsem se za stůl a počítač zapnul.

Na ploše jsem objevil tři měsíce starou složku, kam Julia přesunula všechny Samovy soubory. Dokumenty, tabulky, herní programy a několik nelegálně stažených filmů. Spustil jsem

webový prohlížeč a otevřel si historii. Většina nedávno prohlížených stránek se točila kolem jediného tématu: mých případů. Bulvární článek z loňského října doprovázela fotografie, na které jsem vycházel ze svého domu:

Soukromý vyšetřovatel David Raker neplýtvá časem na případy nevěrných partnerů a pojišťovacích podvodů. Namísto toho je Raker akční hrdina, který se straní mediální slávy a který si pro svou schopnost dopadnout některé z nejzákeřnějších zločinců v zemi vydobyl přezdívku „Lovec mozků“.

Lež jako věž. Nikdo mi tak neříkal a nikdy ani nebude, ale chápal jsem, proč tomu Julia Wrenová potřebovala věřit.

Při projíždění historie jsem náhle narazil na tříměsíční skok – podle všeho šlo o časové okno mezi tím, kdy počítač naposledy použil Sam a kdy Julia poprvé začala pátrat po někom, kdo by jí pomohl. Sam měl historii prohlížení nastavenou tak, aby ukládala posledních tři sta padesát stránek, nehledě na to, kdy byly navštíveny. Naposledy se přihlásil patnáctého prosince, dvanáct minut po jedenácté večer – noc před svým zmizením – a stránka, kterou navštívil, patřila fanouškovskému fóru Arsenalu. Nic, co by vypovídalo o tom, že Sam zvažoval útek – pokud ho vůbec zvažoval. Vždycky, kdesi v pozadí, existovala i možnost, že se dotyčnému něco stalo. Nehoda. Zoufalé rozhodnutí. Něco ještě horšího. Zatím jsem nenarazil na nic, co by tyto teorie potvrdovalo nebo na ně ukazovalo. Ale přesto jsem tu myšlenku nedokázal úplně zaplašit.

Doma jsem se vrátil k záznamům z bezpečnostních kamer. Tentokrát jsem je ale nesledoval v běžném přehrávači, namísto toho jsem video ze stanice Gloucester Road otevřel v programu na úpravu mediálních souborů, který mi dal Spike při jednom z mých prvních případů. Tehdy jsem se na mnou pořízeném záznamu snažil zahlédnout ženu, jak vstupuje do budovy, kde pracovala, jenže byla tak daleko, že jsem viděl jen rozmazanou šmouhu. Program, který Spike vytvořil, umožňoval vybrat určitou část záběru a nazvětšovat ji. Kvalitu nahrávky to nevylepšílo, naopak byla daleko horší, což byl důvod, proč jsem program nepoužíval moc často, ale jakmile jsem se zaměřil na konkrétní osobu, mohl jsem ji díky programu sledovat mnohem snáz, přestože se její obraz rozpadl na zvětšené rozmazané pixely.

Vybral jsem Sama a jeho okolí a zvětšil ho o padesát procent. Kvalita záběru se zhoršila a jeho rysy se rozmazaly, ale tím, že jsem ho vyřízl z mumraje lidí na nástupišti, jsem ho mohl sledovat při nastupování do vlaku, než mi zmizel z dohledu. Tohle byl moment, kdy jsem ho ztratil poprvé. Nyní jsem však díky zvětšení zaznamenal rudý štítek na jeho kufříku – velký sotva osm, devět pixelů – a ten jsem o několik vteřin později zachytil i uprostřed vagonu, kde se Sam schovával v moři těl.

Ale byl tam.

Viděl jsem z něj jen nohy a kufřík. Proto jsem ho při prvním pokusu ztratil: měl kalhoty ve stejné barvě jako devadesát pět procent osazenstva vlaku, a kdyby neměl na kufříku rudý štítek, nikdy bych ho od ostatních nerozeznal. Posunul jsem video na další záběr a dveře vagonu se začaly zavírat. V poslední vteřině se do dveří vrhl další cestující a stačil ještě vklouznout dovnitř a potom Sam *opravdu* zmizel ze záběru: jeho nohy i kufřík. Nicméně jsem si potvrdil domněnku, kterou jsem měl už při prvním sledování záznamů: v tomhle vagonu se *nemohl* pohybovat. V okolním davu se nemohl přesouvat ani v rámci vagonu, natožpak mezi nimi, což znamenalo, že ho na dalších stanicích linky musím najít na stejném místě – díky rudému štítku.

Na South Kensington a Sloane Square jsem ho neviděl, ale když vlak dorazil do stanice Victoria, znovu jsem v davu zahlédl štítek kufříku. Sam byl rozhodně stále ve vlaku, jen se posunul o kousek blíž ke dveřím. Tváří se od kamery odvracel, ale štítek byl naštěstí stále natočený správným směrem, takže jsem ho zachytil i v záplavě nastupujících a vystupujících.

Otevřel jsem si záznam ze St. James's Parku.

A tam mi Sam zmizel.

Vagon byl nacpaný k prasknutí, takže se – opět – nemohl uvnitř nikam daleko dostat, ale už jsem neviděl ani štítek, ani nic, co by Sama připomínalo. Přešel jsem dál k Westminsteru. Přehrál jsem záznam jednou, podruhé, a zvětšil jsem si záběry dveří. Nic. Ve Westminsteru byl provoz živější – větší dav, zaměstnanci metra a demonstranti, potom ta rvačka – a v jednu chvíli se Samův vagon dokonce téměř vyprázdnil, když se lidé vyrazili podívat, co se na nástupišti děje. A právě tehdy jsem ho měl zahlédnout, obzvlášť, když jsem si záběr zvětšil.

Jenže on nikde nebyl.

Pozastavil jsem záznam a postupně projel cestující: ty namačkané u dveří a sledující rvačku a pak hloučky demonstrantů kolem. Kromě nich zůstala ve vagonu jen hrstka lidí. Muž v obleku s tváří zabořenou do knihy. Další demonstrant v červeném tričku, který se shýbal pro transparent. Žena se sluchátky, blaženě nevědomá vůči všemu, co se venku semlelo. Sice jsem přes poškrábané, reflexní sklo oken vlaku neviděl tváře mužů úplně dokonale, ale věděl jsem, že ani jeden z nich není Sam. Oba byli vyšší, hřmotnější a starší, měli jinou barvu vlasů a jiné oblečení. A druhý z nich – demonstrant – stejně nakonec z vagonu vystoupil i s transparentem a spěchal po nástupišti za ostatními.

Nějakým způsobem se mi někde před Westminsterem podařilo Sama nadobro ztratit.

Když jsem se podruhé propracoval až k Hammersmithu a Sama nikde nenašel, všiml jsem si, že se kolem mě mezitím setmělo. Podíval jsem se na hodinky. Půl desáté. Měl jsem toho akorát tak dost. Zavřel jsem okno přehrávače, zaklapl počítač a šel se osprchovat. Zatímco mi po tváři stékaly čurky chladné vody, vrátil jsem se v duchu k tomu, co jsem viděl, a k tomu, co mi řekla Julia Wrenová. Nemusel jsem jejího manžela fyzicky vidět na záznamu, abych mohl pokračovat ve vyšetřování. Zbývala mi spousta vodítek – jeho práce, bratr, rychlá ztráta hmotnosti. Případ se už rozvíjel i bez té nahrávky. Ale video představovalo solidní odrazový můstek a v určitém smyslu i velmi symbolický: ať už by onoho dne opustil vlak kdekoli, mohl bych se mu díky tomu dostat do hlavy.

Jeho výstupní stanice by mi poskytla kompas, jímž bych se mohl řídit, a třebaže by mě nakonec nezavedla přímo k němu, alespoň by mě nasměrovala. Především by mi pomohla vyvrátit tu naprosto nemožnou domněnku, že člověk *může* nastoupit do vlaku a pak se – o tři zastávky později – úplně vypařit.